

MICHAEL T. ANDERLE

ONMOGELIJKE KEUZE

DE KURTHERIAN GAMBIT – BOEK 09

**Aan familie, vrienden en
iedereen die graag leest.**

**Dat we allemaal de kans mogen
krijgen om het leven te leiden
dat voor ons is bestemd.**

IMPRINT

Oorspronkelijke titel
It's hell to choose

Copyright © 2016 LMBPN Publishing
Omslag: Andrew Dobell, www.creativeedgestudios.co.uk
Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com

Eerste editie (USA), 2016.

Onmogelijke keuze
Nederlandse vertaling:
Eduard Meinema, Juni 2021, www.transfiction.nl
Copyright © 2021 LMBPN Publishing

Dit boek is een werk van fictie.
Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.
De Kurtherian Gambit serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2015-2020, Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com. Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN Publishing
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy
Las Vegas, NV 89109
USA
www.lmbpn.com

ISBN:
978-1-64971-475-6 print
978-1-64971-476-3 ebook

NUR 333

NL21-0011-00011 – Versie 1.01

HOOFDSTUK 1

Parijs, Frankrijk

Als ze niet stoppen met hun camera's op mij te richten, sta ik niet in voor de schade,' mompelde Bethany Anne zachtjes tegen Michael.

Ze liepen samen over de Avenue des Champs-Élysées na een wandeling door het Mekka van Bethany Anne - de Christian Louboutin Saint Honoré-winkel aan de Rue du Faubourg Saint-Honoré. Ze stonden in de rij te wachten om de winkel binnen te gaan, net als iedereen, toen een paar mensen in de wachtrij zich realiseerden wie ze was. Er werden eerst stiekem een paar foto's met telefoon-camera's gemaakt; snel daarna werd het een heel circus. Een paar fotografen van de roddelbladen kwamen erbij en begonnen foto's te maken, sommige heel irritant.

Het viel Michael op dat enkelen opnamen van een ongelooflijke afstand werden gemaakt met behulp van zeer lange telelenzen. Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn, typte een notitie aan Tabitha en stopte het weer weg.

Hij vermoedde dat hij binnen een paar uur, maar zeker morgen, een rapport van haar zou ontvangen. Als er iets te hacken viel of verwijderd moest worden, wist hij dat het geregeld zou worden.

Zo niet, dan zou hij het horen.

Binnen een paar minuten kwam de manager van de winkel om de hoek gelopen en liep snel naar hen toe. Hij probeerde Bethany Anne discreet te vragen om iedereen voor te gaan en alvast naar binnen te komen.

Ze weigerde pertinent, wat de manager van de winkel frustreerde. Ten slotte raakte de beveiliging erbij betrokken en legde Bethany

Anne uit dat ze een beveiligingsprobleem veroorzaakte met het verkeer en de onverwacht opgedoken paparazzi die hier buiten, op het trottoir, foto's maakten.

Ze wuifde de manager dichterbij, tuitte haar lippen en fluisterde in zijn oor. De manager knikte bevestigend en liep weg om voor even de winkel in te verdwijnen.

Michael glimlachte in zichzelf terwijl hij zijn visuele scan voortzette. Eric en John waren elk een half blok verderop en hielden ook alles in de gaten, maar ze wisten dat Michael zou sterven voordat iemand Bethany Anne ook maar iets kon aandoen.

Dat was goed genoeg voor hen.

Even later kwam de manager de winkel weer uit en begon hij alle mensen in de rij unieke kaartjes te overhandigen, elk daarvan persoonlijk door hem gesigneerd. Hij omzeilde Bethany Anne en vervolgde de lijn. Toen hij terugkwam, knikte hij naar Bethany Anne, en de twee werden mee naar binnen genomen.

Toen dit eenmaal was gelukt, stapte de manager weer naar buiten en legde aan elk van de klanten uit dat deze kaarten goed waren voor de aankoop van een paar Christian Louboutin-schoenen. Dat was een waardering voor het feit dat ze Bethany Anne toestonden 'voor te piepen'; ze mochten de kaarten ook inleveren en zo een gift van \$ 3.000,- doen aan drie liefdadigheidsinstellingen die de families hielpen van degenen die gewond waren geraakt, of waren gedood, bij de recente terroristische aanslagen.

Michael had geen speciale vaardigheden nodig om het gejuich te horen dat losbarstte toen degenen in de rij erachter kwamen dat ze een tegoedbon voor een paar schoenen in hun handen hadden.

Hij keek naar Bethany Anne, en de enige reactie die ze had was een beetje blozen en haar hoofd bukken.

Hij wist op dat moment dat zij niet alleen de juiste keuze was om schoon schip te maken in de UnknownWorld, maar dat zij ook de juiste vrouw voor hem was.

Als hij haar maar het hof kon maken.

Seattle, Washington, VS

‘Vertel je me nu,’ schreeuwde een norse stem door de telefoon, ‘dat we onverklaarbare technologie hebben waarmee we dingen naar de maan kunnen brengen, en God mag weten wat het nog meer kan, en dat jullie slimmeriken van R&D niet eens kunnen vertellen *hoe?*’

De vijf mannen krompen ineem toen ze door de luidspreker van de vergaderruimte een hand op een bureau hoorden slaan.

Hij bleef ze uitschelden. ‘Ik heb net een vreselijk... nee, laat me dat veranderen een *vernietigend* gesprek, met een senior senator gehad die belast is met het militaire budget. Het wordt een behoorlijk eenzijdig gesprek als de CEO van een bedrijf zo groot als het onze niet alleen onbekend is met nieuwe technologie, maar onze radaropstellingen en beveiligingssatellieten die klootzakken niet eens kunnen waarnemen!’

Jeovanni ‘Jeo’ Deteusche nam het woord. ‘Maar meneer, hoe moeten we een revolutionair nieuw aandrijfsysteem detecteren, of zelfs deze containers detecteren, als ze een coating hebben die hun radarsignatuur reduceert tot iets ter grootte van...’

Jeo negeerde het heftige hoofdschudden van zijn bazen. Na iets meer dan een jaar bij het bedrijf te hebben gewerkt, was Jeo klaar met het politieke gekonkel, de onzinnige R&D-prioriteiten en de hatelijke opmerkingen van mensen die al meer dan tien jaar aan het systeem meewerkten.

Hij had besloten dat dit bedrijf niet bedoeld was om zijn land te beschermen. Het draaide er allemaal om de mensen van het land hun belastinggeld te ontfutselen en het conglomeraat draaiende te houden. Ze gebruikten de constante dreiging van de Russen of Chinezen om met nieuwe technologie te komen en zo de instroom van bakken vol geld te garanderen.

Jeo kon zich voorstellen hoe overstuur de senator was geweest toen hij erachter kwam dat hun technologie, ondanks de belachelijke hoeveelheid geïnvesteerd geld, officieel tweederangs was.

Met een grote marge.

Jeo had het afgelopen halfuur met deze vier wetenschappers in deze kamer gezeten en kookte van binnen. Hij had in de eerste plaats niet in de verdediging willen aangaan, R&D-posities met zijn specialiteit, het gebruik van geavanceerde metalen en theoretische metaalproductie bij lage zwaartekracht, waren niet iets waar veel bedrijven naar op zoek waren.

Helaas betekende dat dat hij maar een paar mogelijke opties voor een baan had, ondanks het feit dat hij van een van de hoogst aangeschreven technische universiteiten kwam. Hij had in de academische wereld kunnen blijven en door kunnen groeien naar het hoogleraarstraject, maar hij wilde de technologie toepassen. Niet alleen de concepten ontwikkelen, de licenties verkopen en dan verder gaan.

Hij wilde deel uitmaken van een team dat de volgende fase van ruimteverkenning aan het bouwen was.

Twee minuten geleden, voordat hij begon met wat hij wist dat het zijn laatste gesprek zou zijn als werknemer van dit bedrijf, plaatste hij een korte zin op zijn Twitter-account. Eentje die niet direct aan hem gelinkt kon worden dus hij had geen idee hoe ze het hadden ontdekt.

Hij haalde mentaal zijn schouders op; het was niet aan hem om zich af te vragen waarom, hij hoefde alleen maar de twaalf karakters in te typen en dan aan de laatste kritiek aan te horen die hij zou krijgen als lid van het R&D-team. Hij keek naar zijn Twitter account en glimlachte naar de korte zin. Er stond:

#WEWILLBUILD.

Moon Base One

Een stem uit de muur trok de aandacht van Michael Penn. “Penn, hebben we daarboven nog ruimte voor nog een paar containers?”

Penn keek naar de monitor, van waar Bobcat hem aankeek. Een grijnzende William en Marcus keken over Bobcat's schouder in de videocamera, meer dan 300.000 kilometer verderop.

Verdomme. Hij was gedoemd. Er kon maar één reden zijn waarom die drie individuen, vanuit hun hol op aarde, als drie Cheshire Cats naar hem grijnsden.

Ze stonden op het punt hem in de val te lokken.

Penn nam even de tijd om zijn gedachten op een rijtje te zetten en antwoordde ten slotte: 'Is het te laat om me terug te trekken?' Hun rauwe gelach en vrolijkheid gingen door de Etherische verbinding en klonken uit zijn luidsprekers, weergalmden door zijn hele container en waren duidelijk hoorbaar voor iedereen in de volgende container.

Coach stak zijn hoofd door de opening, de beweging trok Penns aandacht. Toen hij keek, vroeg Coach: 'Wat voor shit gaan we krijgen?' Hij sloot zijn vraag af met een grijns. Penn merkte dat ReaLea en Bree hun hoofd achter Coach uitstaken en ook glimlachten.

Penn rolde met zijn ogen en wendde zich weer tot Bobcat. 'Ik neem aan dat dat een nee is?'

'Nou,' antwoordde Bobcat, 'ik neem aan dat ik Coach kan vragen om je spullen uit je privévertrek te halen en je naar de deur te begeleiden.'

Penn hoorde het gegiechel van zijn team. Penn antwoordde: 'Het is verdomd moeilijk om terug te lopen naar de aarde, klootzak!' Bobcat glimlachte naar hem. 'Dus, zeg het me maar. Over hoeveel hebben we het?'

'Oh, nog maar een stuk of tien,' begon Bobcat, Penn voelde dat zijn spanning een beetje afnam. 'Tot de tweede macht,' sloot Bobcat af.

Zelfs de bemanning van de Coach reageerde daar niet op. 'Wil je dat wij,' Penn wees naar zichzelf en de groep die buiten beeld stond, 'hier honderd nieuwe containers neerzetten?' Penn probeerde kalm en beheerst te klinken en *NIET* te piepen, wat zijn mannelijkheid in twijfel zou trekken.

Bobcat keek over zijn schouder toen Marcus zich ermee bemoeide: 'Ik was er voor om er honderddertig te sturen, maar de generaal wil er dertig voor een basis in Australië.' Bobcat knikte terwijl hij zich weer naar het scherm omdraaide.

Penn antwoordde: ‘Marcus, je staat dit jaar niet op mijn kerstlijst.’ Marcus trok een gekwetst gezicht. ‘Dus, is er een reden om hier honderd containers te verbergen?’

Deze keer was het William die sprak. ‘Ja, we willen dit niet langer op aarde hebben. We zouden genoeg mensen moeten hebben om te helpen. Nou ja, twintig of zo om daar bij jullie te stationeren; ADAM pikt het rumoer op dat we mogelijke ongewenste aandacht krijgen. Zoals grote, machtige partijen die willen zien wat er aan de hand is. Het is gemakkelijker om de pot met snoepjes te verplaatsen dan het kind te leren dat hij of zij niet hebberig moet worden.’

Penn voelde drie man van zijn team achter hem komen staan, de drie gezichten op zijn scherm keken over zijn schouder naar die mensen. ‘Hee jongens!’ zei Bobcat. ‘Willen jullie wat gezelschap?’

Bree antwoordde: ‘Wil je dan wat meer koffie mee sturen?’

‘Koffie?’ antwoordde Marcus. ‘We hebben je een paar dagen geleden twintig kilo in een capsule gestuurd.’

‘Ze is een hamsteraar van dat spul,’ grapte Coach. ‘Ze slaat de helft op en kijkt dan of niemand te veel in de pot stopt.’

Bree sloeg Coach. ‘Ik ben niet aan het hamsteren, lamleendig excuus voor een koffiesnob. Ik zorg ervoor dat de koffie vers blijft!’

De drie mannen op de video keken hoe de twee verbaal aan het sparren waren. Coach draaide zich naar de *wannabe* barista. ‘Dat zijn vacuümverpakte containers die jij, als ik het mag zeggen, in een vacuüm bewaard!’

Bree snoof. ‘Geen ratten.’

ReaLea glimlachte naar hen, een glans in haar ogen.

‘Hoe in godsnaam,’ begon Coach, ‘moeten ratten hier boven komen?’

‘Is het honderd procent onmogelijk dat er geen ratten in deze containers zitten?’ vroeg ze grootmoedig.

Coach’s mond veranderde in een lichte frons. ‘Het komt in de buurt!’

‘Maar het *is niet* honderd procent!’ Haar ogen gingen wijd open. ‘En waar moet ik zijn als de kostbare voorraad koffie verpest is? Het is niet alsof er hier een Starbucks om de hoek is!’

‘Het is niet dat we geen andere Pod kunnen sturen,’ begon Marcus, maar Bree draaide zich naar de monitor en stak een vinger naar hem uit.

‘Als ik jouw mening over mijn post-apocalyptische koffieleplan had gewild, had ik je wel verteld wat je moest zeggen.’ Ze wendde zich weer tot Coach, klaar om opnieuw te beginnen.

William boog zich naar Marcus toe. ‘Die dame heeft haar cafeïne nodig, denk ik.’

Marcus knikte, te geschrokken om iets te zeggen.

Bobcat begon te begrijpen hoe Jeffrey zich had gevoeld toen ze niet meer tot rust wilden komen. Hij keek naar Penn, die als antwoord zijn schouders ophaalde.

ReaLea riep achter Penn: ‘Waarom zetten we ze niet bij elkaar op L2?’

‘Wat?’ vroeg Bree, even afgeleid van haar koffiesprek met Coach.

‘Dat is een goede suggestie,’ beaamde Marcus. ‘We kunnen de gematigde zwaartekrachtsituatie op L2 gebruiken en daar beginnen om met de containers een tijdelijk ruimtestation te creëren.’

‘Dat is geen kleine maan,’ grapte Bobcat.

‘Het zijn honderd vrachtcontainers die allemaal aan elkaar zijn gekoppeld,’ besloot William. ‘Ik denk dat we moeten overwegen hoe we ze het beste kunnen verbinden met de bestaande beugels. Jeffrey wil dat ze zo snel mogelijk hier weg zijn.’

‘Moeten ze allemaal direct verbonden zijn?’ vroeg Penn.

‘Nee,’ antwoordde Bobcat. ‘Maar zodra we alles hebben, leveren we de eerste tachtig aan jou. De volgende twintig komen snel daarna.’

‘Wanneer kunnen we de eerste tachtig verwachten?’ vroeg Penn.

Bobcat keek Marcus over zijn schouder aan en trok een wenkbrauw op. Marcus trok een grimas. ‘Alsof je het antwoord nog niet weet.’ Marcus keek naar het scherm en glimlachte. ‘Over een half uur of zo.’

Dat zorgde ervoor dat alle vier de leden van het Moon Base One-team naar het scherm luisterden als aanstaande ouders die net te horen hadden gekregen dat ze een vijfling verwachtten.

Bree fluisterde in de stilte: ‘Ik krijg de koffie.’

New York City, NY, VS

‘Ik zeg je, ze hebben technologie die ze zonder enige twijfel de hele wereld moeten aanbieden!’ Johann Pecora sprak met de mannen en vrouwen in een sessie van een vergadering van de *Advancement of the Human Race* - de bevordering van het menselijk ras. Hoewel het een zeer klinkende en veelbelovende naam was, bestond de bijeenkomst uit een groep individuen die gefocust waren op de ontwikkeling van een selecte groep bedrijven - hun leden.

‘Deze groep, deze TQB Enterprises, moet over nog *meer* technologieën beschikken als ze zeecontainers naar de maan kunnen verplaatsen!’ vervolgde Johann.

Er waren zestien mensen aanwezig. De kamer bevond zich in de kelder van het Waldorf-Astoria. Ze gebruikten het wanneer ze de Verenigde Naties moesten verlaten en op een andere locatie moesten vergaderen. Het zou niet opvallen als een van hen hier een vergadering zou hebben, dus de keuze van de locatie was niet iets dat allerlei alarmbellen deed rinkelen.

In de commissie waren zestien landen vertegenwoordigd. Deze vertegenwoordigers waren verbonden met enkele van de machtigste of meest invloedrijke landen ter wereld. Geen van deze mensen had directe persoonlijke macht, ze regelden achter de schermen allerlei zaken in het belang van hun respectievelijke landen.

‘En hoe,’ vroeg mevrouw Stephanie Lee, ‘bent u van plan hen aan te moedigen hun technologieën te delen?’

Johann dacht na over de vraag. ‘Welke invloed hebben we?’ vroeg hij. ‘Het is niet de eerste keer dat we een entiteit tegenkomen die nog geen lid was.’

‘Dat,’ zei Eugene Guaran, ‘is misschien wel waar. We hebben echter nooit geprobeerd deze groep te verslaan.’

Johann wuifde dat weg. ‘En dan? Wij vertegenwoordigen de gecombineerde macht van tweeëntwintig procent van het bruto nationaal product van de zestien toplanden en hun bondgenoten ter wereld.’ Hij haalde diep adem, maar Eugene onderbrak hem.

‘Heb je onderzoek gedaan naar TQB?’ vroeg hij. ‘Ben gewoon nieuwsgierig hoor.’

Johann haalde zijn schouders op. ‘Ik geef toe dat ik dat niet heb gedaan. Ik heb dit weekend drie congresleden en een senator die vreselijk overstuur was, moeten kalmeren. Ik weet dat een deel van ons vermogen om op korte termijn relevant te blijven voor twee van de projecten afhangt die men ons heeft verzocht, afhankelijk zijn van, eh, toegang tot deze technologie,’ eindigde hij zwakjes.

Anna Elisabeth Hauser kwam tussenbeide: ‘Ik zal wat informatie geven, maar beperkt.’ Alle hoofden wendden zich tot de vertegenwoordiger van het meest geheimzinnige lid van de commissie. ‘Omdat het op straffe van de dood zal zijn als men ooit ontdekt dat ik deze waarheid heb gelekt. Is dat begrepen?’

De bleke dame met het lange blonde haar keek in elk gezicht om er zeker van te zijn dat ze een bevestiging kreeg. Ze had niet verwacht dat een van hen naar haar zou luisteren, maar ze moest het proberen. In haar land werd gefluisterd over een schimmige groep op het hoogste machtsniveau. Ze had een glimp opgevangen van de ongrijpbare leider van TQB Enterprises en had het gevoel dat ze de dame eerder had gezien niet meer los kunnen laten.

Vanmorgen om drie uur zat ze rechtop in bed en haastte zich om een kamerjas aan te trekken. Ze deed een speciaal, veiligheidsverzoek om de feiten te bevestigen van een incident dat enige tijd eerder in haar land had plaatsgevonden.

Anna Elisabeth zocht informatie over een bankoverval. Geen succesvolle; een misdaad waarbij de criminelen waren opgepakt, maar niemand wist hoe deze was verijdeld. De videobanden van de bank waren op mysterieuze wijze gewist, maar niemand was ooit aangeklaagd wegens het niet leveren van het bewijs aan de politie.

Ze had een foto gezien van een vrouw die wegging met een hoed voor haar gezicht. Het was de kaaklijn die ze zich herinnerde. Evenwichtig. Zelfverzekerd. Ze was vastbesloten.

Haar naam stond op de lijst van geïnterviewden.

Er zou maar één antwoord op deze vraag kunnen zijn, en het bangstigde Anna Elisabeth zonder reden. Ze had de geruchten buiten beschouwing gelaten sinds ze die had gehoord. Ze was tot dit niveau van verantwoordelijkheid gestegen omdat ze niet snel bang was. Oh, ze kende de macht en de kracht van respect voor degenen die meer invloed hadden dan zij, en degenen die meer wanhopig waren, maar dat waren allemaal aspecten van het geweldige spel.

Dit gaf haar bloed het gevoel dat het in ijs veranderde. Het had haar achttien jaar gekost om in deze positie te komen en ze stond op het punt het weg te gooien in een zinloos gebaar om vijftien anderen met wie ze in het geheim had samengewerkt te waarschuwen. Over dit gesprek zou weken, maanden of misschien jaren gedebatteerd worden. Indien weken, dan zouden deze idioten haar negeren. Indien jaren, dan hadden ze genoeg geleerd om voorzichtig te zijn.

Want bij sommige entiteiten is een grotere stok niet het antwoord.

Met alle ogen op haar gericht, begon ze wat ze beschouwde als haar afscheidsrede.

‘Er is een groep die in ons land al meer dan duizend jaar bekend is. Een groep die nooit wordt aangesproken. Er is gezegd dat de machthebbers degenen onder hen zullen doden als dat nodig is om dit geheim te bewaren.’

Nu had ze hun aandacht. Als je bekend staat om je geheimen, is er niet veel voor nodig om aandacht te krijgen als je toegeeft dat je er een verklapt.

‘Hoewel ik zelf nog nooit van zo’n moord heb gehoord, zou het me niet verbazen als dat in de afgelopen eeuwen wel is gebeurd. Deze groep heeft veel invloed en bezit ongelooflijke rijkdom in veel landen over de hele wereld. Individueel hebben ze meerderheidsbelangen in de economieën in mijn land en in veel van die van u.’

‘Je komt wel met een fantastisch verhaal,’ onderbrak Johann. ‘Als er nog zo’n geheim genootschap zou bestaan, zouden we dat weten!’

Anna Elisabeth staaarde Johann aan, niet alleen omdat hij een arrogante lul was, maar ook omdat hij die houding nog erger maakte met grofheid. Johann voelde dat de macht van degenen die hij

vertegenwoordigde zijn eigen gezag bepaalden, zonder zijn positie als een eenvoudig boegbeeld te begrijpen. Anna Elisabeth had altijd haar soortgelijke positie erkend en probeerde de beste vertegenwoordiger te zijn die ze kon zijn.

Tot nu.

Ze had kunnen achterhalen wat er bij die bank was gebeurd en wist dat de geruchten, de verhalen, het gefluister, waar waren.

‘Sorry,’ mompelde hij ten slotte.

‘Ik kan je niet veel vertellen, maar ik kan je *wel* zeggen dat als je ervoor kiest om iets drastisch te doen, je ernstige gevolgen kunt verwachten. Vergeleken met deze groep lijkt de oog-om-ooghouding van de Israëli’s volks en onbeschaafd.’ Ze keek de tafel rond. ‘Ik deel dit omdat, als TQB Enterprises een alliantie heeft met deze mensen, uw bestuurders niet veilig zijn. Uw mensen zijn niet veilig en ik durf te stellen dat uw landen niet veilig zijn.’

Hierop grinnikten Johann en twee anderen aan de tafel.

Nou, dat was het beste wat ze kon doen en toch haar hoofd erbij houden. ‘Omdat het mijn recht is, een recht zelden door mijn land uitgeoefend, vraag ik deze tafel te stemmen over de vraag of u van plan bent de technologie van TQB Enterprises te verwerven via welke middelen dan ook?’

‘Via welke middelen dan ook,’ zei Stephanie, ‘betekent niet altijd geweld, Anna.’

Anna wendde zich tot Stephanie Lee en glimlachte. ‘Je krijgt de technologie op geen enkele andere manier. Ik heb nu een stemming nodig over de vraag of u het gebruik van geweld om deze technologie te verwerven, zult goedkeuren.’

In haar land zou mevrouw Lee voorzichtiger zijn geweest met de vraag. Maar ze had in deze groep geleerd dat de lange geschiedenis van haar land weinig werd begrepen en nog minder gewaardeerd. Ze hief haar hand op terwijl ze naar Anna staaarde. ‘Alle middelen, desnoods met geweld.’

Veertien andere handen gingen omhoog. Anna Elisabeth haalde haar schouders op en schoof haar stoel naar achteren. ‘Dan wens ik

je veel succes met je vreedzame onderhandelingen.’ Ze pakte haar notitieboekje en tablet en schoof haar stoel terug onder de tafel.

‘Kun je ons nog andere hints geven?’ vroeg Johann. Ze keek naar zijn gezicht. Hij grijnsde alsof ze een klein meisje was dat op school wegliep voor een eng verhaal.

Krijg allemaal de kolere, dacht ze. Ze liep naar de deur. ‘Ja. Kloot niet met de aartsengel.’

Ze deed de deur open en verliet de kamer. Ze hoorden het klik-klakken van haar stappen op de stenen vloeren terwijl ze wegliep.

Moon Base One

De basis was van de oorspronkelijke zeven containers naar vijftien gegroeid. Zes daarvan waren dubbel gestapeld en al vóór transport naar de maan op de aarde aan elkaar gelast. Nu hadden ze twee keer zoveel ruimte in de drie veertien meter lange en vijf meter brede kamers.

Dat hielp voor bijeenkomsten als deze.

‘Wat ik zeg, baas...,’ verklaarde de coach. Hij ging voor iedereen staan en probeerde zijn verhaal toe te lichten. ‘...Is dat we van plan zijn om alles, vijf containers lang, aan te sluiten; dan één aan de zijkant plaatsen die we negentig graden omhoog draaien. Daarna gebruiken we een andere aan het uiteinde, aan de zijkant vastge maakt. Met die tweede container gaan we terug zoals we kwamen. De middelste container van de vijf heeft ook een zijkant zodat we naar believen verbindingen kunnen maken. *Maar* dat veronderstelt dat we een nieuw type connector hebben, een connector die simpelweg wordt aangesloten en met kracht wordt vergrendeld, zonder te schroeven of te draaien om de verbinding tot stand te brengen. We zullen niet in staat zijn om die draaiende beweging te maken.’

‘Vrijwel een eenrichtingsverbinding,’ zei William vanaf de monitor aan de muur.

‘Ik kan het ontwerp binnen een half uur bij je hebben, William,’ zei Adarsh. ‘Ik heb de afgelopen weken ook aan iets soortgelijks gewerkt. Maar het heeft een speciale release van beide kanten; het is niet permanent.’

‘Dat zou fantastisch zijn!’ zei Bobcat. ‘Als we met twee van deze een kleine kamer zouden bouwen, zouden we een soort universele verbinding kunnen maken die helpt bij de overdracht van schip naar schip door de atmosfeer. Laat een schip aansluiten, pijp in de lucht, een persoon loopt erdoor, zuig de lucht weer naar buiten en ontkoppel.’

Penn dacht erover na. ‘Het zou gemakkelijker zijn dan deze kleine schroefbewegingen die we nu doen.’

Adarsh had koortsachtig op zijn tablet gewerkt. ‘Oké, William. Ik heb je gestuurd wat ik tot nu toe heb. Zodra deze bijeenkomst voorbij is, kunnen we het misschien verder bespreken?’

‘Werkt voor mij,’ beaamde William.

Na verder overleg gingen de teams uit elkaar om erachter te komen hoe ze het beste met nog eens honderd containers konden omgaan.

Het zou, peinsde Penn, het lelijkste ruimtestation ter wereld zijn. Maar aangezien het nog maar de derde was die er bestond, zou er volop gelegenheid komen dat er nog iets lelijkers zou komen en dit van zijn podium zou stoten.

HOOFDSTUK 2

Universiteit net buiten Philadelphia, PA

Ik zeg je, James, deze shit wordt echt!' Nick keek naar zijn computerscherm terwijl hij door de berichten in de chatroom scrolde. 'TxSatan99 zegt dat hij op de hoogte is van drie geverifieerde verwijderingen in Frankrijk buiten Parijs. Een van de jongens daar zegt dat een agent hem heeft verteld dat hij weet dat MyNam3isADAM is begonnen met het afdrukken van shit op de printers van de politie zelf!'

Nick keek over zijn laptopscherm naar zijn vriend, die naar zijn eigen laptop staarde. 'God, kun je het je voorstellen? Deze man vindt de vuiligheid niet alleen, maar hij heeft ook het netwerk van de politie gehackt om het bewijs af te drukken.'

Nick schudde zijn hoofd en keek weer naar beneden. 'Wow! Satan zegt dat er een beloning is voor iedereen die kan achterhalen wie MyNam3isADAM is. De beloning is zojuist verhoogd tot dertig bitcoins.'

'Shit,' antwoordde James. 'Dat is momenteel maar vijftienduizend dollar. Ik zou voor geen geld ADAM kunnen aangeven. Trouwens, wat voor soort naam is 'Satan' eigenlijk?'

Nick haalde zijn schouders op. 'Ik vroeg het hem en hij zei dat Texas in de zomer zo heet is als de hel, dus het leek hem gepast.' Nick bleef de berichten lezen. 'Ik zeg niet dat ik wil dat hij wordt gepakt. Ik zeg dat er een beloning voor hem is.'

Nick keek op van zijn scherm en stak zijn hand uit om met zijn vingers voor het gezicht van zijn vriend te klikken. James keek geïrriteerd op. 'Wat de hel?'

'Denk je dat hij hulp nodig heeft?' vroeg Nick.

‘Wie?’ antwoordde James.

‘ADAM!’ Hij wees naar zijn scherm. ‘Dit is onzin.’

James kneep in zijn gezicht. ‘Waar heb je het in godsnaam over? Is dit weer zo’n ‘geef me alle shit en dan loop ik even een blokje om’ moment voor jou?’

‘Nee. Kijk, dat was iets van de middelbare school! Laat het toch gaan. Dat heb *ik* wel gedaan,’ zei Nick.

James leunde achterover in zijn stoel. ‘Dat komt omdat jij het bewijs niet in handen had toen de politie binnenkwam. Weet je hoe moeilijk het was om uit te leggen dat al onze computerapparatuur niet voor hacken werd gebruikt?’

Nick grijnsde. ‘Ja, dat heb je me de afgelopen vier jaar minstens tweeënveertig keer in geuren en kleuren verteld.’ Hij spreidde zijn armen. ‘Trouwens, het is je gelukt! Ik zou hebben gestotterd en was opgepakt.’

‘Je had verdomme niet moeten proberen de draadloze verbinding van de school te gebruiken om je cijfers te veranderen,’ zei James tegen hem.

‘Ja, mij best. Maar, beantwoordt mijn vraag,’ zei Nick.

James staaarde naar zijn vriend. ‘Wil je weten of een van de, op dit moment, meest vooraanstaande hackers ter wereld, die een prijs op zijn hoofd heeft, wil dat jij hem helpt?’

‘Nou, als je het zo zegt, lijkt het een beetje vergezocht.’ Nick draaide zich terug naar zijn scherm. ‘*Fuck it.*’

‘Wacht even, wat ‘fuck it?’” James begon zich zorgen te maken terwijl Nick doorging met typen en hem geen antwoord gaf. Hij stond op en liep rond het kleine tafeltje in de studentenkamer die ze deelden om over de schouder van zijn vriend te kijken.

‘Oh, *dat* ‘fuck it.’

TQB Base, CO, VS

>> **BETHANY ANNE?** <<

Ja?

Bethany Anne was bezig haar colbert en haar Christian Louboutins aan te trekken. John stond buiten de deur van haar suite en het was bijna tijd dat ze bij de vergadering met de advocaten moest zijn.

>> IK BEN EEN SITUATIE TEGENGEKOMEN WAARVOOR IK NIET VOORBEREID WAS. <<

Werkelijk? Zoals?

>> MIJN HACKER PERSONA KRIJGT VERZOEKEN VAN MENSEN DIE VRAGEN OF ZE MIJ KUNNEN HELPEN. <<

Bethany Anne liet een schoen laten vallen. ***Wat?***

>> IK HEB VERZOEKEN GEKREGEN VAN MENSEN OP HET DARK-WEB DIE VRAGEN OF ZE ME KUNNEN HELPEN. <<

Ze was klaar met het aantrekken van haar schoenen, stond op en duwde toen een stoel, waar een broek van Michael netjes opgevouwen overheen hing, onder een tafel. De man was zo netjes, het was alsof hij uit een tijdschrift van Neiman Marcus kwam. ‘Perfecte man. Wijs in jaren, jong lichaam, ruimt zelf zijn spullen op.’

Hij was meer dan een uur geleden vertrokken om gedachten te lezen en haar zijn indruk te geven van de nieuwe teams voordat ze haar bijeenkomst met ‘de haaien’ in zou gaan.

Hoeveel?

>> OP DIT MOMENT ZESTIEN. <<

Heb jij zestien hackers die vragen of je hun hulp nodig hebt?

>> JA. ZE WILLEN DEELNEMEN AAN DE ADAM REVOLUTION. <<

Wacht, welke revolutie? Jij en TOM zijn toch niks begonnen, of wel?

>> NEE. DIT WAS GEEN ONDERDEEL VAN MIJN PLAN. IK KAN ZIEN WAAR ZE NUTTIG ZOUDEN KUNNEN ZIJN, AANGEZIEN IK MET MEER TE MAKEN HEB DAN WAAROP IK HAD GEREKEND MET DE AANDELENMARKT, MAAR IK WEET NIET WAT UW VERWACHTINGEN ZIJN EN OF HET HEBBEN VAN EXTRA HULP EEN GOEDE OPLOSSING IS. <<

Wilde je dat ik ADAM hielp een revolutie te beginnen?

Om de verdommenis niet, TOM! Jullie twee hebben genoeg gedaan met China. God Almachtig! Als het ooit zou uitkomen dat

een door een AI en door buitenaardsen gesteunde hackersgroep met darkweb de samenleving probeerde te beïnvloeden... Oh, ik ril bij de gedachte aan het PR-debacle daarvan.

Bethany Anne stopte even en voegde er, voordat ze haar deur opendeed, aan toe: ***En de preek die Cheryl Lynn me zou geven omdat ik jullie twee toestond om het te doen!***

Maar is het oké dat ADAM alleen een beetje speelt?

Bethany Anne knikte naar John en beëindigde haar gedachte.

Ik kan niet geloven dat ik dit zeg, maar ja. ADAM, hou me op de hoogte van wat er met de mensen aan de hand is, maar je kunt communiceren.

★ ★ ★

De advocaten van Mill, Sethy en Brimer volgden Cheryl Lynn door de gang. Ze passeerden allemaal een strak geklede man die rustig in de gang stond. Hun gids zei: 'Michael.' Hij knikte naar haar terwijl de mannen om hem heen stapten. Mill en Sethy beantwoordden het knikje, terwijl Brimer hem helemaal negeerde.

Ze liepen een paar minuten achter op het team van Thuresson en Guaran, en ze hadden gemerkt dat Jakob Yadav in zijn oudere zilveren Mercedes Benz E350 achter hen aankwam.

Net als zij was Yadav persoonlijk gekomen. Het gerucht ging dat Thuresson en Guaran een verkoop team hadden gestuurd.

Blijkbaar hadden Thuresson en Guaran hun huiswerk niet gedaan.

Dit account zou gemakkelijk tientallen miljoenen kunnen toevoegen aan de schatkist van hun praktijk, en van de drie firma's hadden ze meer dan honderdtwintig jaar juridische ervaring. Ze waren er vrij zeker van dat er niets was dat deze groep hen kon voorleggen dat ze niet zouden aankunnen.

Dit was het dan, de laatste ronde in een procedure die de afgelopen twee weken snel was uitgevoerd.

De mannen werden de grote vergaderruimte binnengeleid en ze waren allemaal verrast door de verfijnde inrichting. De kamer was

eigenlijk een klein amfitheater met vier niveaus van bureaus en schermen en onderaan een grote vergadertafel.

Thuresson en Guaran hadden al vijf mensen op de eerste verdieping van de bureaus aan de linkerkant. Mill, Sethy en Brimer kregen de stoelen rechts op de eerste verdieping.

Brimer glimlachte; dat betekende dat Yadav waarschijnlijk een stoel op de tweede rij zou krijgen.

Toen ze terugkwam bij de ingang, zag Cheryl Lynn Jakob Yadav op haar wachten. Hij was gekleed in een eenvoudig driedelig pak en had een modieus gouden zakhorloge en een ketting. Cheryl Lynn vond het schattig. De man had zijn hoed al afgenomen, hij was kaal en had een vrij grote neus. Hij deed haar denken aan de legendarische manager van de New York Yankees, Yogi Berra.

‘Hallo.’ Hij stak zijn hand uit om haar de hand te schudden. ‘Aan-genaam kennis te maken. Ik ben Jakob Yadav. Ik werd gevraagd om aanwezig te zijn, maar ik moet eerlijk zijn. Ik was niet van plan om nieuwe klanten aan te nemen.’ Hij haalde zijn schouders op, wees naar zijn blote hoofd en glimlachte. ‘Hersenen zijn goed, maar op sommige koude ochtenden heb je meer dan één kopje koffie nodig om op gang te komen!’

‘Nou,’ zei Cheryl Lynn, ‘voor zover ik weet, willen ze jou voor je geest, niet voor je lichaam.’ De twinkeling in zijn ogen verzekerde Cheryl Lynn ervan dat meneer Yadav niets van zijn gevoel voor humor had verloren.

‘Als u mij wilt volgen?’ zei ze. Hij pakte zijn gele blocnote en een pen en begon haar door de gang te volgen. Ze knikte weer naar Michael, maar werd verrast toen meneer Yadav van achter haar riep.

‘U bent meneer Michael, niet waar?’

Cheryl Lynn draaide zich om en zag de twee mannen elkaar de hand schudden en Michael antwoordde: ‘Dat ben ik.’

‘Goed je te ontmoeten. Mijn naam is Jakob Yadav. Die hooligans die ongewenste opnames maken van jou en mevrouw Bethany Anne als jullie een date afspraakje hebben, moeten behoorlijk vervelend zijn. Als ik jonger was, denk ik dat ik het risico zou nemen

in de bak te worden gegooid nadat ik die klootzakken een pak slaag had gegeven.’ Meneer Yadav liet Michaels hand los en leunde toen naar voren om hem zachtjes in zijn borst te porren en leunde weer achterover. ‘Mocht je er toch een slaan, bel me dan. Ik beschouw het als een publieke dienst en ik zal je gratis vertegenwoordigen.’

Michael glimlachte naar de veel jongere man, wiens lichaam snel achteruit ging.

‘Ik zal je wat vertellen,’ antwoordde Michael. ‘De volgende kans die ik krijg, sla ik een van hen neer. Maar ik heb je tussenkomst niet nodig bij de politie, maar bij mijn vriendin.’ Hij knipoogde naar Jakob. ‘Ze fronst haar wenkbrauwen bij onnodig geweld.’

‘Hmpff,’ antwoordde hij. ‘Ze zijn onbeschoft. Ze maken zelfs foto’s als je een privé-diner hebt en dat is zeker een rechtvaardiging voor geweld. Tenminste, in mijn tijd.’

Michael glimlachte en draaide zich met een glans in zijn ogen naar Cheryl Lynn. ‘In mijn tijd ook. Jakob, waarom gaan we niet samen naar binnen om te luisteren naar wat de groep gaat zeggen?’

Jakob draaide zich om en liep met Michael mee, de twee stapten langs de stomverbaasde Cheryl Lynn de gang in.

Ze draaide haar hoofd om en keek toe terwijl ze door de deuren de vergaderruimte in verdwenen. Ze keek naar de plek waar haar werk op haar wachtte, haalde haar schouders op en draaide zich om om hen te volgen.

Van Michael werd niet verwacht dat hij deel uitmaakte van de bijeenkomst. Dat hij zichzelf uitnodigde, was een indicatie dat er spannende tijden in het verschiep lagen, en Cheryl Lynn zou de details moeten weten voor wanneer Giannini haar later zou grillen.

New York, NY, VS

‘Meneer, Nathan en Ecaterina zijn hier voor u,’ liet Gerry’s secretaresse hem weten. Hij drukte op de luidsprekerknop. ‘Bedankt, Ashley. Stuur ze maar door alsjeblieft.’

Gerry maakte de e-mail af waaraan hij werkte en stond op toen de deur van zijn kantoor openging. Nathan stapte naar binnen, gevolgd door zijn maatje Ecaterina. Beiden glimlachten naar hem, ze ontmoetten elkaar in het midden van zijn grote kantoor. Hij schudde Nathan de hand en omhelsde Ecaterina even. 'Bank of bureau?' vroeg hij.

'Ik denk de bank,' antwoordde ze, terwijl ze aan Nathans arm trok en van richting veranderde. 'Deze schoenen zijn mooi, maar ze zijn niet comfortabel.' Ze wreef tussendoor over Nathans rug en Gerry probeerde de grijns van zijn gezicht weg te houden.

Ingepakt.

Hij zuchtte innerlijk. Hij was blij voor Nathan. Hij werd ouder, dus hij zou niet jaloers moeten zijn op het geluk van Nathan. Nu de politiek aanzienlijk was teruggedrongen door Bethany Anne, had hij misschien de tijd om nog een laatste keer rond te kijken op zoek naar een partner. Waarschijnlijk een menselijke vrouw, omdat een Were hem zou overleven.

Het stel ging op zijn bank zitten en Gerry vroeg of ze iets wilden. Nathan nam een whisky, maar Ecaterina maakte bezwaar. Gerry trok een wenkbrauw op naar Nathan, die zijn hoofd schudde en zijn schouder ophaalde.

Dat was interessant, dacht Gerry. 'Misschien water met citroen?' Ze stemde toe, Gerry maakte hun drankjes klaar en deelde ze uit. Hij maakte een gin-tonic voor zichzelf en ging zitten.

'Dus,' begon Gerry. 'Hoe verliep de rekrutering?'

'Te goed misschien,' antwoordde Nathan.

Gerry was verrast. 'Wat? Dat is nogal schokkend. Ik dacht dat met de gebeurtenissen tijdens de laatste raadsvergadering, er een hoop bullshit zou zijn dat de rekrutering in de weg zou staan.'

'Oh, dat hebben ze in het begin wel geprobeerd,' beaamde Ecaterina. 'Maar dat werkte niet erg goed.'

Gerry keek Nathan aan voor een antwoord.

'Heb je echt geen nieuws gevolgd?' vroeg Nathan, hij was verrast toen Gerry grijnsde. 'Wie had gedacht dat je het zo goed zou accepteren om niet de man aan de top te zijn?' mijmerde Nathan.

Gerry haalde zijn schouders op. ‘Ik nam vooral de verantwoordelijkheid om alles wat Michael zou doen in de gaten te houden. Dat bloedbad maakte indruk op mij. Aangezien Bethany Anne de leiding heeft, voel ik me hier op mijn gemak bij. Bovendien ben jij mijn contactpersoon. Als ze een probleem met jou hebben, nou, shit – dan mogen ze bij jou klagen!’

‘Gemene klootzak! Je hebt je telefoon uitgeschakeld!’ zei Nathan beschuldigend.

‘Niet waar,’ antwoordde hij snel. ‘Ik heb hooguit een paar mensen naar de voicemail door laten schakelen.’ Hij nam een slokje van zijn drankje. ‘Dus, terug naar hoe je ze weer in de pas hebt gekregen.’

Ecaterina viel in: ‘Hij werd harig, pakte beide Alpha’s op en gromde recht in hun gezicht. Het was voor velen een spannend moment, dat verzeker ik je.’ Ze grijnsde. ‘Het jongere publiek raakte zo opgewonden bij het zien van een Pricolici dat alles wat de Alpha’s zeiden hun oren niet eens bereikte.’ Ze maakte een gebaar met haar hand. ‘Poef!’

Gerry grinnikte. ‘Discussie door intimidatie? Ik dacht dat Bethany Anne een vriendelijkere, zachtere invloed op je had.’

Nathan glimlachte. ‘Het was Ecaterina, die me zei ‘je moet eens stoppen met dat macho gedrag, het gaat me vervelen.’

Ecaterina bloosde toen de mannen naar elkaar toe leunden en een high five gaven terwijl ze hard lachten. Ze onderbrak hun gehuil met: ‘Ik vroeg mezelf gewoon af wat Bethany Anne zou zeggen.’ Dat hielp helemaal niet. Nu rolden ze praktisch uit hun stoel. Eindelijk stond ze op. ‘Ik denk dat ik even met Ashley ga praten terwijl jullie twee jongens dit gedoe uit je systeem halen.’

Nathan reikte naar beneden om haar sneller omhoog te duwen waarna zij hem op zijn hand sloeg en naar hem knipoogde. ‘Beloften, beloften!’ Ze stapte de kamer uit en de twee mannen keerden zich weer naar elkaar toe.

‘Dus,’ vroeg Gerry. ‘Verander in een Pricolici, en alles is goed?’

Nathan trok een grimas. ‘Niet zo eenvoudig. Het is een uitdaging om de woede te beheersen die ontstaat als ik in die vorm ben.

Het is niet een optie die je zomaar iedere idioot, iedere rauwdouwer wilt bieden. Het verbaast me een beetje dat Peter het zo goed aanpakt.'

'Peter?' vroeg Gerry.

'Ja, John begon hem Peter te noemen en zei dat Pete zijn oude jongere naam was. Het ging een beetje vanzelf. Af en toe noemen we hem Pete, vooral als we hem proberen te plagen, maar buiten, en vooral nu binnen de groep, is hij Peter.'

'Hij is volwassen, hè?' vroeg Gerry voordat hij nog een slok nam.

Nathan keek even rond in het kantoor. Gerry kon het incident met Peter's vader en Nathan, die Peter's lot in dit kantoor hadden beslist, bijna opnieuw voor zich zien. 'Weet je Gerry, voor de Wechselbalg is hij in feite ons uitverkoren kind,' zei Nathan nuchter. 'Hij was het kind dat aan de vampiers werd geofferd en is uitgegroeid tot de leider van onze volgende generatie.'

Gerry dacht terug aan dat moment, een moment dat destijds een stuk minder gedenkwaardig had gevoeld en veel meer een ter plekke genomen beslissing leek. 'Wie had dat gedacht? Nu hebben we er drie die in Pricolici kunnen veranderen en we sluiten ons aan bij een van de machtigste vampiers die ooit heeft bestaan.'

'De,' zei Nathan.

'Wat?' vroeg Gerry vroeg. 'Bedoel je dat ze sterker is dan Michael?'

'Oh, misschien niet in puur fysiek geweld. Ik kan me voorstellen dat hij nog steeds van haar kan winnen in een een-op-een-gevecht. Hij heeft duizend jaar praktijkervaring die zij nog niet heeft. Nee, ik heb het over haar organisatie en waar ze voor staat. Bethany Anne heeft onze groep opgebouwd en we zijn op de maan, Gerry.' Hij nam een slokje van zijn eigen drankje. 'De verdomde maan!'

Nathan draaide zich om om de kamer rond te kijken voordat hij weer naar Gerry terugkeerde. 'We hebben momenteel meer dan tweehonderd Wechselbalg-vrijwilligers, en dat is de eerste golf. Ik verwacht dat tegen de tijd dat we eindigen met de VS en Canada, we bijna een bataljon Wechselbalg zullen hebben dat zich graag wil aanmelden.' Hij zuchtte. 'Ik weet niet of ze zich aanmelden vanwege

mij, omdat ze verandering nodig hebben, of omdat ze begrijpen wie Bethany Anne is.'

'Nou,' zei Gerry, 'mijn ervaring suggereert dat, ongeacht de oorspronkelijke reden, Bethany Anne ervoor zorgt dat ze hun aandacht op de juiste zaken richten.'

Nathan salueerde Gerry met zijn whisky en dronk zijn drankje.

HOOFDSTUK 3

TQB Base, CO, VS

Bethany Anne en John liepen via de hoofdkantoren naar het kantoor waar Cheryl Lynn had moeten zijn, maar niet was. Toen passeerde ze de plek waar Michael had moeten zijn en niet was. John ging voor haar uit en hield zijn hand op.

Ze stopte. Ze kon alles in de kamer voor haar horen en er waren geen aanwijzingen voor problemen, maar ze had geleerd dat het gemakkelijker was om de hand te gehoorzamen dan om hem te veel weerwoord te geven. Bovendien was ze al deze kleine vernederingen aan het opsparen voor een tijd dat ze hem terug kon pakken.

Jouw tijd komt nog wel, meneer Grimes, dacht ze. Oh ja, jouw tijd komt eraan.

Tevreden dat alles veilig was in de kamer, deed John een stap achteruit; zijn houding zei Bethany Anne dat ze naar binnen kon. Bethany Anne stapte de hoek om en vond haar twee vermiste mensen. Cheryl Lynn zat hoog blozend op de achterste rij en ze zag Michael naast een van de advocaten zitten. Volgens zijn profiel was hij Jakob Yadav. Ze liep de trap af en naar de vergadertafel voor alle stoelen, draaide zich toen om en leunde tegen de tafel met haar armen gekruist.

‘Welkom,’ begon ze. ‘Ik heb van de mensen die u hebben doorgelicht voordat u arriveerde, begrepen dat uw firma’s aan al onze specifieke vereisten voldeden.’ Ze wendde zich tot de groep van Thuresson en Guaran. ‘Helaas herken ik niemand van jullie. Ik neem aan dat de heren Thuresson en Guaran een reden hebben om deze bijeenkomst te missen?’